

Таня Щевнер

Алеа Аквариус

МАГИЯТА НА КЛЕТВАТА

Книги от голямата сага за морското момиче:

Алеа Аквариус. Повикът на водата

Алеа Аквариус. Цветовете на морето

Алеа Аквариус. Тайната на океаните

Алеа Аквариус. Могъщи приливи и отливи

Алеа Аквариус. Посланието на гъжда

Алеа Аквариус. Реката на забравата

Алеа Аквариус. Магията на клетвата

Следва продължение!

ТАНЯ ЩЕВНЕР

Алеа
Аквариус
Магията на
клетвата

Превела от немски: *Ваня Пенева*

ИК „ЕМАС“, 2023

На Тиа. Когато стана трудно,
ти ми помагаше всеки ден, докато
завърши книгата. Сърдечно благодаря.
За всичко.

Tanya Stewner

ALEA AQUARIUS

Im Bannkreis des Schwurs

- © Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2021.
Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger,
Hamburg, Germany.

Таня Шевнер

АЛЕА АКВАРИУС

Магията на клетвата

Превела от немски: *Ваня Пенева*

Адаптация на корицата и винетки: *Златина Гочева*

Илюстрации: *Клаудия Карлс*

- © ИК „ЕМАС“, 2023

Всички права запазени!

Содържание

Флоренция	11
Вилма Пътешественицата	26
Заседнали	42
Най-добри сред най-добрите	56
Клетва пред господаря	65
Езерна магия	75
Лафора	83
Подгряваща банда	95
Танц под дъжда	112
Лудуващи къртичета	127
Блещукащи същества	139
Евелин	149

Агетари	161
Трескав сън	179
Криволиченията на световната история	195
Санкт Гоарсхаузен	209
Замъкът „Айххорн“	218
Две в едно	227
Искрящ фермометър	245
Помещението на предците	260
Работа между сестри	277
Заловени	293
Ловджийка	310
Дете на водата	316
Дъщеря на майка си	334
Вечно твой	345
Къщичка на гърво	358
Хаджаро	369
Мрак преди зората	385
Яснозелено	399

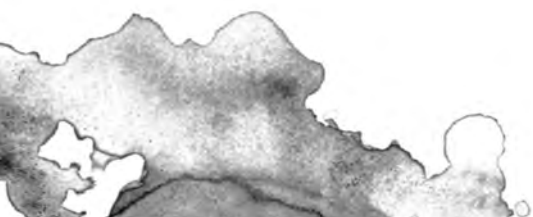
Дор Тенар 413

Проклятието 425

Силата на магичните 437

Брим 451

Към Венеция 470

В следващия момент падна.

И го повлече със себе си.

В последната секунда той се задържа за скелето. Вкопчи се с дясната си ръка в опорния стълб, а тя увисна на лявата му ръка с цялата си тежест.

Обзе я панически ужас. Краката ѝ се люлееха над зейнала пропаст, дълбока най-малко двайсет метра. Единствено неговата ръка я пазеше от сигурна смърт.

От устните ѝ не се отрони нито звук. Не изпищя нито веднъж, а той не изрече последни драматични думи за нея. Положението им бе недействително. Невероятно сериозно. Внезапно се бяха озовали на прага на смъртта. За пореден път.

По тялото ѝ пропълзя леден студ. Това ли е краят? Дали ще умрат тук? Днес?

Флоренция

Ленокс гържеше ръката на Алеа. Държеше я грижливо, нежно и същевременно здраво, с цялата сила на закрилника обливион. При най-малък признак на опасност щеше да я защити с риск за живота си – не само защото беше нейният воин защитник, а и защото я обичаше.

При тази мисъл лицето ѝ се озари от усмивка.

– Ахой! – Гласът на Ленокс я изтръгна от приятните мисли. – Все едно за какво мислиш в момента, моля те по-често да си пълниш главата с такива мисли. Цялата сияеш.

Алеа стисна ръката му и се засмя.

– Мислех за теб – промълви тихо на морския език хаджара.

Ленокс спря. Усмихна се изненадан и без да се съобразява с навалищата по перона, сложи ръка върху тила ѝ и я привлече към себе си. Устните им се сляха в дълга целувка.

Някой ги блъсна и изруга на италиански. Алеа се засмя и се отдели от Ленокс. Продължиха пътя си.

– Както знаеш, влакът ни тръгва след половин час – съобщи тя с поглед към таблото.

– Хайде да се обадим на Бен, за да знае, че всичко е наред – предложи Ленокс.

Рано сутринта слязоха от борда на „Круцис“ и скиперът Бен ги откара с лодката на италианска земя. Взеха автобуса и стигнаха до шумната, задушна централна гара на Флоренция. Сега чакаха международния влак за провинция Рейнланд-Пфалц, където се намира легендарната скала на Лорелай. Това място криеше много специална тайна... и огромна надежда за Алеа.

Ленокс я отведе до преградната стена на перона, обърна се с гръб към навалищата и извади мобилния телефон. Върху калъфчето беше залепнала ококорена скорпионова риба; муцунката ѝ се бе впила в покритието като пиявица. Приличаше на филия хляб, но беше изключително важна за тях: благодарение на скорпионовата риба никои не бе в състояние да проследи с кого говорят или си пишат.

Алеа посегна към телефона, стараяйки се да не докосва рибата, и Ленокс се засмя.

– Нали ти казах, може спокойно да я използваш за ръкохватка, няма да ти се разсърди.

– Добре де. – Тя попипа предпазливо рибата. – Няясно си с тези същества, знам.

Обливионите притежаваха дарбата да повикат скорпионове риби и да ги помолят да замаскират и

предпазят от разкриване цял кораб, цял град, но и съвсем дребни предмети, както и сърфиране в интернет. Рибите никога не реагираха на въпроси и други опити за общуване; веднъж Ленокс бе казал, че не е сигурен дали изобщо могат да говорят. Инстинктът обаче му подсказваше, че нямат нищо против да ги докосват.

Алеа започна да пише съобщение до Бен. Само след минута обаче на екрана ѝ светна видеоновина.

– Обажда се Тес – установи Ленокс и Алеа веднага прие повикването.

Веднага щом се свързаха, на дисплея се появиха три познати, близки лица: на Тес Таурус, най-добрата приятелка на Алеа (на кораба двете споделяха една каюта), нейната скала в прибой и най-умното момиче на света; на Самуел Драко, най-младия член на бандата – Алеа обичаше луничавото хлапе като братче, макар че всъщност Сами беше брат на Бениамин Либра – третото лице на екрана. Бен – капитан на „Круцис“ и единственият пълнолетен на борда – умееше като никоой друг да запази спокойствие при всякакви обстоятелства и да сплотява бандата независимо от трудностите.

Тримата им помахаха зарадвани.

– Здравейте! – провикна се Сами и широката усмивка разкри всички липсващи зъби в устата му. – Как сте, как сте? Какво се случи междувременно? Преживяхте ли някакви приключения?

Алеа се засмя. Бяха слезли от борда само преди три часа!

– Не, засега няма нищо интересно.

– Най-въълнуващото беше закуската – обясни Ленокс с крива усмивка. – За съжаление, останахме съвсем без пари.

Билетите за влака бяха изпразнили почти напълно касата на бандата. Алеа и Ленокс нямаха нито едно евро в джоба и вече умуваха как да спечелят пари, за да се доберат до скалата на Лорелай.

– По пътя ще преживеете сензационни приключения, гарантирам ви! – Сами кимна няколко пъти, както му беше обичаят. – Целта ви притежава изключителен приключенски потенциал, от мен да го знаете! Даже да си нахлупите кашони на главите, пак няма да се отървете от приключения!

– Ако питаш мен, Алеа и Ленокс ще преживеят приключения дори с кашони на главите – намеси се Бен.

– Така ли? – Сами се замисли за момент и естествено, бе осенен от прозрение: – Приключенията с кашон на главата представляват най-прекрасното преживяване, което човек може да си представи. Само си помислете колко тайнствено и загадъчно е да се движеш под кашон и да...

Тес замахна да го чукне по главата, но не успя и въздъхна примирено. Алеа знаеше, че приятелката ѝ е тъжна. Много искаше да тръгне с тях, защото скалата на Лорелай се намира близо до Кьолн, а в Кьолн

живееше момичето, в което Тес бе влюбена с цялото си сърце: Кит. Киара-Катарина, накратко Кит, живееше в „Слънчево петно“ – звучното име на дом за няколко поколения; там живееше и Ернст, дядото на Бен и Сами, а домът се намираще само на хвърлей камък от скалата на Лорелай. За съжаление, не успяха да съберат пари за трети билет, но и нямаха време да се отбият в Кьолн. Алеа и Ленокс отиваха на важна мисия: да намерят близначката ѝ.

Антеа... Теа... При мисълта за сестра си Алеа мигом се напрегна. Надяваше се много скоро да открие Теа и да я прегърне. Добре че тъжното лице на Тес я върна бързо в действителността.

– Завиждам ви за многото хубави дни, които ще прекарате в Рим – заговори тя с надеждата да ободри приятелката си.

Тес, Бен и Сами щяха да потеглят с „Круцис“ към италианската столица, докато Ленокс и Алеа търсят Антеа. Бяха планирали най-късно на 19 септември да се срещнат в Рим: с помощта на видение в сребърната нишка Алеа бе разбрала, че смъртният им враг доктор Орион ще се появи точно на тази дата пред павилион за кафе близо до Колизея и ще пие еспreso. Планът им беше да го издебнат и да го заловят. Тес, Бен и Сами разполагаха с предостатъчно време да намерят павилиона от видението, да свирят и пеят по улиците, за да спечелят пари, и да разгледат забележителностите на Рим.

– О, да, Рим навярно е супер – отвърна Тес с лекия си френски акцент. Докато говореше, на рамото ѝ кацна чайка. Тес бе излекувала счупеното крило на Леля Хилдегард и оттогава малката буревестница не се отделяше от нея. Любимото ѝ място бе върху рамото на момичето и едва вчера Сами бе обявил, че ако някой ден издигнат паметник на Тес Таурус, в никакъв случай не бива да забравят чайката на рамото ѝ.

Тес помилва Леля Хилдегард по главичката и продължи:

– На борда ще е малко скучно без вас... С нетърпение чакам да ви видя отново.

– Права е – въздъхна Сами. – Просто не знам как ще издържа. С кого ще се гушкам нощем, когато ми стане студено? Кой ще ми показва нови клипчета за самозащита? С кого ще водя квалифицирани разговори за значението на мъхчетата?

Сами много обичаше да говори за любимата си колекция от мъхчета, нишки и кончета, и Алеа никога не отказваше да участва в дискусиите.

– И аз мога да те гушкам – подхвърли обидено Бен.

– Разбира се! – увери го Сами. – Винаги идвам при теб с удоволствие, но само един човек не е в състояние да задоволи моята извънредно силна потребност от гушкане, нали знаеш?

Бен въздъхна, а Тес се зае да пригладжа перушината на Леля Хилдегард, за да не посегне отново към

Сами. Никой не бе в състояние да я накара да го гушка. Тес не беше от този тип хора.

– Когато се върнем, ще се гушкаме до насита – обеща сериозно Алеа. – Ще те притискам така силно, че няма да ти стига въздух!

Сами кимна доволно.

– Прекрасна си! Слава богу, изяснихме този въпрос. – Насочи камерата към гърските на палубата. – Кажете здрасти на моето съкровище!

На дисплея се появи гружелюбна муцунка. Тюленчето на Сами носеше чудното име Мъхчо и живееше на „Круцис“ като домашно куче.

– Здравей, Мъхчо! – поздравиха в един глас Ленокс и Алеа.

Тюленчето се приближи да подуши телефона и картината се замъгли. Тес измърмори на френски нещо неособено прилично и грижливо избърса екрана.

– Време е да се качваме на влака – съобщи Алеа. – Утре ще се чуем и видим пак. – Махна им за довиждане и заключи: – Обичам ви, защото сте странни птици!

– И ние те обичаме, Снежанке! – изкряка Сами и залепи влажна целувка върху току-що избърсания екран.

Тес не се въздържа и го чукна по главата. После силно притисна телефона към гърдите си.

– До утре! – извика им и приключи разговора.

– Много ще ми липсват – въздъхна Алеа. – И тримата. Всъщност петимата! Да не забравяме Леля Хилдегард и Мъхчо!

Ленокс я привлече към себе си, помилва я и я целуна по слепоочието. Не беше нужно да говори. Алеа не бе сама – той я придружаваше навсякъде. Щяха да преживеят предстоящото приключение заедно и макар че членовете на бандата ѝ липсваха болезнено, Алеа се радваше, защото за известно време щеше да има Ленокс само за себе си.

Прибра грижливо мобилния телефон със залепнала върху калъфчето скорпионова риба в тежката раница – Бен им я бе заел за пътуването. После хвана Ленокс за ръка и двамата тръгнаха по перона. След минута влакът влезе в залата. Намериха свободна двойна седалка и се настаниха удобно. Ленокс намести раниците и китарата си на поставката за багаж, докато Алеа се взираше развълнувана през прозореца. Пътуването им започваше. Как ли щеше да завърши? Какви препятствия щяха да се изпречат на пътя им?

Неволно положи длан върху корема си. Носеше дълга, свободна тениска, а на колана – малка чанта с всичките си съкровища: две грижливо опаковани сребърни нишки, благодарение на които виждаше откъслеци от бъдещето; и златната наметка, подарък от народа на мълчаливите шамири, за да се връща в миналото. Бе сгънала наметката много внимателно и постоянно я носеше близо до тялото си, за да не ѝ откраднат. Не бе забравила как русалката Мура изтръгна от ръцете ѝ вълшебната сребърна наметка.

Сами бе съкрушен, когато Алеа му съобщи, че смя-

та да вземе магичните съкровища със себе си. Митологичното значение на името Драко му отреждаше ролята на „пазител на съкровището“. Лично кралят на мълчаливите шамири го упълномощи да охранява златната наметка. Алеа обаче предусещаше, че сребърните нишки и наметката ще ѝ помогнат в търсенето на Антеа, и Сами се примири, макар и неохотно.

Третият предмет в чантичката ѝ беше шишенце, подарък от майка ѝ Нелани. Шишенцето съдържаше безценна течност: ДНК преобразувател, който щеше да направи Алеа отново морско момиче. Преди няколко седмици доктор Орион ѝ бе сложил инжекция и я бе превърнал в сухоземно същество, лишайки я от всички белези и качества на морския народ. Майка ѝ обаче разработи „лекарство“, с което да постигне обратно преобразяване. Нужна им беше само капка от кръвта на близначката ѝ Антеа – тя беше един вид генетично копие на Алеа, двете споделяха една и съща ДНК. Алеа щеше да смеси кръвта на Теа с преобразувателя и да изпие течността, за да се върне към първоначалното си състояние. При тази представа сърцето ѝ заби луго. Толкова ѝ се искаше да се потопи в морските дълбини, да диша под водата! Непрекъснато мислеше за предстоящото пътуване, но не само защото копнееше да стане отново морско момиче. Макар че тази перспектива предизвикваше тръпки на радостно очакване, тя мислеше преди всичко за Теа. Толкова силно желаше да види

сестра си, че понякога не издържаше. По много пъти на ден си представяше как ще застане пред близначката си и ще я презърне. Съзнаваше необходимостта първо да обясни на Теа какво е положението – вероятно тя дори не погодираше, че има сестра близначка! Единственият, който можеше да ѝ разкрие истината, беше Касарас, принцът на русалките. Той знаеше за съществуването на Алеа, но не смееше да посвети близначката ѝ в тайната. Беше си поставил задачата да пази Антеа от осиновителя ѝ доктор Орион, който ожесточено преследваше Алеа и Алфа Кру. Ако двете близначки се срещнат, Антеа ще се изложи на огромен риск – така разсъждаваше Касарас. Опасяваше се от тази среща и бе предупредил Алеа да не търси сестра си. Междувременно обаче Алфа Кру успя да избяга от Орион и хората му и Алеа се надяваше сестра ѝ също да е далеч от злия поглед на доктора.

За пореден път преговори знаците, с които щеше да разкаже на Теа за семейството им. Беше се научила да използва жестомимичния език, защото знаеше, че в детството им Теа си е изгубила слуха след злополука в морето.

Ленокс най-сегне подреди багажа и седна до Алеа.

– Сега не мислиш за мен, нали?

– Мисля за Теа. – Момичето извади от чантичката четвъртото си съкровище: магичен фотокамък със „снимка“ на две засмени бебета във водата. – Ами ако не я намерим?